

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1300 FT) ÁRA: 1890 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLI. ÉVF., 2021. DECEMBER

ALGA BORÍTÁSÚ TORONYHÁZAK
E-TEHERAUTÓ A SARKKÖRÖN
TÖRÉKENY HOLD

381

DI FILIPPO
SZARVAS
TOOCHEE
TOLSZTOJ

GARETH D.
JONES
VARGA
CSABA BÉLA

Előfizetőknek
CSAK
1300 Ft!

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

Az *alkimista lányának* folytatásában az Athéné Klub tagjai Kelet-Európába utaznak megmenteni Lucinda Van Helsinget, egy fiatal holland nőt, akit apja fogságban tart, hogy tudományos kísérleteket hajtson végre rajta.

**VÉRBELI VIKTORIÁNUS FANTASY-KRIMI
MISZTIKUS CSAVAROKKAL!**

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Az első szó jogán

Közeledik az év vége, mindenki feltöltekezik ünnepi hangulattal. Mire a magazin az otthonokba kerül, sokan már túl vannak a karácsonyi ajándékvásárlási mizérián. De jócskán lehetnek olyanok is, akik az utolsó pillanatra hagyják az ilyesmit. Azok számára, akik még mindig azon töprengenek, mit adjanak ajándékba szeretteiknek, hadd meséljem el, hogy melyek voltak számomra az idei évünk legérdekesebb könyvei.

A legmegkapóbb GFK kötetünk Mike Chen *Itt is most és aztán* című regénye, melyben egy jövőben rekedt apa harcol a jelenben élő lányáért.

A legférfiasabb GFK könyvünk *A végzet lánc*a Kulikovtól és Tumanovszkijtől, egy vérbeli izgalmas S.T.A.L.K.E.R.-kaland.

A legviccesebb GFK kiadványunk Jodi Taylor St. Mary-sorozatának hatodik darabja, a *Mi baj történhet?* Igazi angol humorral átszótt időutazós történet, ami garantált függőséget okoz. Ráadásul most akciósan megvásárolható az egész sorozat!

A legizgalmasabb főhősnő: Christina Henry *Pirosának* címszereplője, aki hihetetlen lelki erővel és ügyességgel próbál túlélni egy posztapokaliptikus világban.

A legnőiesebb GFK szerzőnk: Theodora Goss, aki *Az alkimista lánya* után a *Különleges hölgyek európai utazása* című kétkötetes regényével repít vissza minket a viktoriánus Angliába, ahol a korszak jól ismert szörnyeivel találkozhatunk.

A legtrendibb könyvünk, ami mindenhol a legtöbb csillagozást kapta, itthon és külföldön egyaránt – T. J. Klune: *Ház az ég színképéig tengernél*. Vicces, szívhez szóló és hihetetlen emberséges írás a másság elfogadásáról.

Viszont amire a legbüszkébbek vagyunk, ami nem hiányozhat egyetlen Galaktika-rajongó polcáról sem, egy igazi ünnepi kötet, a GFK sorozat négyszázadik darabja: a *GFK 400.*, amely 22 friss, magyar novellát tartalmaz, Németh Attila szerkesztésében.

Remélem, sikerült felkelteni az érdeklődést, és segíteni a választásban. További jó böngészést kívánok a Galaktikabolt.hu-n! Figyeljetez azonban arra, hogy ha biztosak akartok lenni a karácsony előtti kiszállításban, december 15-ig adjátok le a rendeléseiteket. Személyes átvételre a szerkesztőségünkben december 22-ig van lehetőségetek.

Mindenkinek Békés Karácsonyt Kívánok!

Mund Katalin
főszerkesztő

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Guillaume Maillard (Franciaország)** munkája:
guerfryd.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézet-ének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **15 600 Ft (1300 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1300 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémánt-kártyával, partneri kedvezményekkel): **29 400 Ft/év (2450 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2450 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a *Pannonia Könyvesboltban.*

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

24

GALAKTIKA

2021. december

78

62

NOVELLÁK

- 6 Paul Di Filippo: A kettős Felix (első rész)
- 28 Varga Csaba Béla: Ördögnyelv
- 52 Gareth D. Jones: Farkasok, hüllők és egyéb biológiai rendellenességek
- 65 Szarvas Szilvia: Stella splendens
- 86 Toochee: Csillogó kövek
- 100 Alekszej Tolsztoj: Az Ötök Szövetsége (befejező rész)

CIKKEK

- 24 Törékeny Hold
- 48 Zöld jövő
- 50 A szférák zenéje
- 62 Videodrón
- 64 Kapcsolatfelvétel
- 74 Intelligens dizájn
- 76 Világűrt jelentő deszkák
- 78 Gondolatátvitel
- 84 Obszervatórium
- 94 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XL

- 115 Alekszandr Kazancev: Viharok bolygója
- 200 Alekszandr Kazancev-életrajz

E-teherautó a sarkkörön

Egyre erősebb az elektromos autók térnyerése, de ez elsősorban a személyautók piacán látványos. A teherautók, kamionok és munkagépek szinte kizárólag dízel üzemanyagot használnak. Kiválthatja-e ezt az elektromos meghajtás? A kérdés különösen a hideg miatt érdekes, mert a kitermelés és a bányászat a sarkkörüli területeken is igen aktív.

A világszerte tapasztalható sofőrhiány gyorsan megteremti az utat az önvezető elektromos teherautóknak. De hogy bírják ezek a hideget? A Volvo, az elektromos fejlesztések egyik éllovasa kemény próba elé állította teherautóját.

Az FMX Electric a svéd autógyár rövidesen piacra kerülő egyik elektromos teherautója. A 32 tonnás kamiont sarkkörön túli vizsgára küldték Svédország északi részén. A bányából kellett a kitermelt vasércet a vasúti átrakodó állomásra szállítani. Az oda-vissza út 280 kilométer, odafelé 14 tonna vasércel megrakva, visszafelé üresen. A négyhetes tesztet idén februárban végezték, ilyenkor nem ritka, hogy a hőmérséklet -40 fok alá zuhan.

Az eredmény teljes siker volt, a sofőr hátrányként írta le a töltési időt, de kiemelte, hogy sokkal könnyebben kezelhető a jármű, és meglepte a motorzaj, a rezgések és rázkódás hiánya.

Prológus

A legtöbb temetés – nem meglepő módon – könnyfakasztó esemény, és ez alól Felix Wrené sem volt kivétel.

Pedig nem kellett volna annak lennie. Ezt maga Felix is elmondta volna mindenkinek, már ha eszébe jut, hogy megtegye, mielőtt megesik vele az a kényelmetlenség, hogy – ha nem is épp váratlanul, de azért némiképp meglepetésszerűen – meghal. Hiszen ha a gyászolók tudtak volna Toshiról és az ő borzasztó különleges nyakörvéről, máris mindenkinek lett volna oka az ámuldozásra és az örömrre.

Kivéve persze a gyilkosokat.

A tömött templom első padsorától, ahol a szépséges özvegy Mrs. Wren (leánykori nevén Galina Baliban, egy hazájából elüldözött fehér orosz gróf nemesi származású, ám elszegényedett dédunokája) foglalt helyet, egészen a hátsó traktusig, ahol Felix alkalmazottai, a Wren BioHarmónia munkatársai és a volt Calteches évfolyamtársai ültek, mindenfelé könnyek potyogtak, és visszafojtott hüppögés hallatszott. Még a gyászbeszédet tartó tisztelendő atya is küszködött az érzelmeivel.

Valószínű, hogy még a valaha élt legádázabb gonosztevő temetésére is elment egykét ember. Sztálin idős édesanyja például, már ha a diktátor idő előtt agyon nem lövette, bizonyára sírva fakadt fiacskája koporsója fölött. Ám ezen a temetésen ezek a bizonyos könnyek bőségesen és képmutatás nélkül ömlöttek. Felix Wrent mindenki szeretete. Bárkivel is akadt dolga, Felix biztosan kivívta az illető tiszteletét és rokonszenvét. Az általános közvélekedés szerint ez a remek ember túl jó volt erre a romlott világra. És most valahányszor a koporsóra néztek, újult fájdalom lett úrrá rajtuk, hogy Felix Wrent ilyen fiatalon elragadta tőlük a sors.

*Csak a halál
biztos, szoktuk
mondani. Nos,
talán már az
sem sokáig...*

BRIT SF
díjas
kisregény

Paul Di Filippo

(első rész)

A kettős Felix

A tisztelendő, saját szipogásától nem zavartatva, így folytatta a szónoklatát:

– És talán így is van rendjén, hogy Felixet ott érte a halál, ahol a legjobban szeretett lenni: otthon, a laboratóriumában, ahol legújabb, az emberiség egyetemes javát szolgáló találmányán dolgozott. Hogy egy olyan tapasztalt kutató, mint Felix, miképpen lehetett annyira óvatlan, hogy a halálos vegyületet a saját ereibe fecskendezze, az örök rejtély marad, és nem is tisztünk ezen gondolkodni. Legyen elég, hogy a hatóságok szerint – vetette pillantását a tisztelendő a templom hátsó traktusa felé, ahol az ajtónál egy, az élet viharában megedzett, félkarú férfi ácsorgott magányosan, kalapját a kezében szorongatva – Felix halála pusztán baleset volt, egyike azoknak a kifürkészhetetlen eseményeknek, melyek számunkra, földi halandók számára örökre magyarázat nélkül maradnak. És Isten az Ő végtelen bölcsességében bizonyára...

– Húzd már ki a nyavalyás nyelvedet a fülemből!

A csönd, ami ezt a bámulatosan illetlen és sehová el nem helyezhető felhördülést követte, hasonló lehetett ahhoz, mint amit az ember a Carlsbad-barlang legmélyebb tárnáiban tapasztal. A templom nyitott ajtaján át hirtelen mérföldekről is behallatszott a madarak vidám, tavaszi éneke.

Minden szempár a feketébe öltözött, karcsú özvegy felé fordult, aki ekkor felpattant, és vasvillatekintettel meredt a mellette ülő férfira. Lágy vonásait a fekete csipkefátyol alatt egy pillanatra dühös indulat rántotta grimaszba, és teste remegéséből ítélve készen állt rá, hogy további szidalmakat zúdítson a szerencsétlen fráterre. Ám ehelyett, önmagával látványosan küszködve, nyugalmat erőltetett magára. Fájdalmas, bocsánatkérő tekintettel nézett körbe a gyülekezeten, aztán hirtelen rá-

csapott szoknyába bújtatott tomporára, és felsikkantott. S míg a korábbi szitkozódás egy tennessee-i halaskofa jellegzetes dialektusában csendült fel, az özvegy következő megszólalása már különös, ruritániai akcentust öltött:

– Valami meg... megcsípte a hátsómat!

A férfi, akire Mrs. Wren haragja az imént összpontosult, most szintén felállt. A tagbaszakadt, lassú mozgású fickó a kellenél egy mérettel kisebb sofőregyenruhát és egy mérettel nagyobb sildes sapkát viselt. Arcát, amely a történelem valamelyik kevésbé ismert önkényuralkodójáéra emlékeztetett, fekete apródfrizura koronázta.

– Haccsegítsek önagységának kivonulni ebből a gyászteljes és nehezményezett produkcióból – ragadta meg a férfi vasmarokkal az özvegy karját.

– Köszönöm, Stagers – mondta Mrs. Wren két jól időzített hüppögés között. – Jobb lesz, ha az autóban várom meg a végét.

Elindultak a padsorok között. Félúton járhattak, amikor a tisztelendő újra belekezdett a gyászbeszédébe, és a jelenlévők tekintete ismét az oltár felé fordult.

Amikor az ajtóhoz értek, az ott várakozó férfi hozzájuk lépett. Zakója jobb ujjá üresen, ám elegánsan felhajtva és összetűzve függött a válláról.

– Mrs. Wren, Mr. Stagers. Válthatnék önökkel néhány szót?

– Természetesen, Stumbo felügyelő. Ám arra kérem, menjünk ki, hogy megadjuk az elhunytaknak a kellő tiszteletet.

A férfi mintha visszafojtott volna egy horkantást.

– Hát hogyan.

A templom kavicsos kocsibehajtóján egy sötétített ablakú, fehér limuzin várakozott. Az özvegy és a két férfi a bal hátsó ajtajához lépett.

Stumbo felügyelő fejébe nyomta a kalapját, felszabadítva kezét, hogy a zsebébe dugott csomagból kihúzzon egy cigarettát. Hüvelykujjának egyetlen pöccintésével meggyújtott egy biztonsági gyufát, és életre lehelte a szájában fityegő staubot. Néhány feszült másodpercig azzal a tekintettel fűrészte az özvegyet és sofőrljét, amivel a dicső múltban az FBI felkérésére szavak nélkül is véget vetett számos túsdrámának. Aztán megszólalt:

– Csak tudatni akartam önnel, Mrs. Wren, hogy habár az ügyosztály hivatalosan lezárta a nyomozást a férje halála ügyében, én személy szerint nem vagyok róla meggyőződve, hogy felderítettük az eset minden részletét. Ellenkezőleg, több elvarratlan szálat is látok, amiket továbbra is szándékomban áll felgöngyöltíteni.

A nő a nyomozóra villantotta ragyogó mosolyát.

– Értékelem az ügybuzgalmát, Mr. Stumbo... Grady, ha meg nem sértem. Én azonban maximálisan elégedett vagyok a nyomozás eredményével. A további kutakodással nem csupán az idejét vesztegeti, hanem egy tragédiáját feledni kívánó, gyászoló özvegy sebeit is újra meg újra feltépi.

– Bizony! – szólt közbe a sofőr. – És a törvény se csípi az ilyet, hogy a szabadidejébe olyasmibe üti az orrát, amibe rohadtul nem kéne... áú!

Mrs. Wren úgy tett, mintha a rúgás csak egy ártatlan megtántorodás kétballábos végkifejlete lett volna.

– Ó, jaj, forog velem a világ! Felügyelő úr, muszáj ezt most rögtön megbeszelnünk?

– Dehogy. Azonban még jelentkezem.

A sofőr előrelépett.

– Nincs harag, ugye, Dumbó? Gyere, rázunk kezét!

Grady Stumbo felügyelő egy másodpercig hűvösen szemlélte a felé nyújtott jobb mancsot.

– Közel lehet az ítélet napja, ha már a kígyók is kezet növesztenek – felelte végül. Azzal hátat fordított, és beszállt a saját autójába, egy viharvert, piros Ford Escortba. Ahogy elhajtott, porzott utána az út.

– Ha-ha! – nevetett Stagers. Pillantása az özvegy Mrs. Wrenre esett, és erőszakos modora máris visszatért. Sofőrhöz méltatlan heveséggel tépte fel a limuzin ajtaját. – Befelé, te hülye liba!

Miután betuszkolta az özvegyet, ő maga is beszállt utána, és bevágta az ajtót.

Amint kettesben maradtak az autó öblös magányában, Stagers cibálni kezdte látószólagos munkaadóját.

– Háttemeg mégis mit képzelsz, hogy jelenetet rendezel a temetés kellős közepén?

Mrs. Wren kifejezéstelen arccal, szótlanul túrta a férfi agresszióját. Stagers hamar beleunt, hogy reakciót próbáljon kicsikarni a nőből, ezért végül eleresztette.

– Végeztél? – kérdezte az özvegy higgadtan.

– Igen, de csak amíg... ááúú!

Mrs. Wren szétválasztotta két összekulcsolt kezét, melyekből az imént bunkósbotot formált, és kinyújtóztatta frissen manikűrözött ujjait. Stagers eközben gyorsan liluló állkapcsát dörzsölgette, ahol az özvegy odavágott neki.

– Te barom! – morogta a nő. – Képes vagy a templomban taperolni? Mondtam, hogy semmi gyanúsat nem csinálhatunk, amíg tiszta nem lesz a levegő! Hát nem elég, hogy az a ravaszdi zсарu már így is szimatol utánunk, talán tollba akarod mondani neki a vallomásodat?

Stagers cseppet sem tűnt dühösnek, inkább élvezte Mrs. Wren szemtelen vagányságát.

– Nem tudtam uralkodni magamon, bébi – nézett rá kéjsóvár tekintettel. – Tudod, mennyire beindulok tőled.

Lapáttenyérét az özvegy térdére helyezte, és megpróbálta becsúsztatni a szoknyája alá. A nő eltaszította a kezét, de – rácsafolva következő szavaira – mintha nem lett volna teljesen ellenére a dolog.

– Átkozom a napot, amikor újra rám találtál. Ha rajtam múlna...

– Ha rajtad múlna, még most is csak sírnál, hogy az a semmirekellő férjed a hülye ötleteire szórja el a vagyonát... a *mi* vagyunkat! Nélkülem sose lett volna merszed kinyiffantani!

– Ebben lehet valami.

Stagers visszarakta a kezét, és most nem ütközött ellenállásba.

– Egyik percbe jégcsap, a másikba már forr a vére. Mindig is ilyen volt az én Perfidiám...

A nő lángoló tekintettel meredt rá.

– Nem megmondtam, hogy soha ne ejtsd ki ezt a nevet? Még akkor sem, ha kettesben vagyunk!

Stagers reszelősen nevetett.

– Jaj, hát csak nem tenne keresztbe önagysága terveinek, ha az új barátai megtudnák, hogy ez a gazdag tyúk, ez a Gazolina Bugyiban, akinek még az atlantai újságokban is ott virít a képe, nem más, mint Miss Perfidia Graboys a georgiai Pine Mountainból? Vagy ahogy sokan egy évig ismerték: Mrs. Rowdy Stagers?

Rowdy keze ekkor már mélyen benyúlt Perfidia szoknyája alá, míg a másik a nő kigombolt blúzában turkált. Az özvegy hátrahajtott fejt a párnázott ülésre, és lehunyta kifestett szemhéját.

– Te nyavalyás! Te disznó! Te mindig is tudtad, mi kell nekem. Százszor inkább, mint az a kis tutyimutyi Felix...

Egy pillanatig csendben szorgoskodtak tovább. Aztán Perfidia újra megszólalt.

– Tudod, mi lesz az első dolgom, amikor hazaérünk, Rowdy?

– Mmmm...

– Meg foglak kérni, hogy végezz azzal a rühes döggel, amit Felix úgy imádott.

– Igen, azt hiszem, a jó öreg Toshnak mennie kell.

1.

Az átlagos komondor akár nyolcvankilósra is megnőhet, és úgy néz ki, akárcsak egy rasztafonatokkal díszített, kisebbfajta pamlag. A fajtára jellemző csomós bunda eltakarja a kutya arcát, amitől az állat kifürkészhetetlenné válik, így sokszor galád szándékait is ügyesen leplezi.

Felix Wrennek életében három komondorja volt, amelyek sorban követték egymást. Az elsőt Marley-nak hívták, a másodikat Cliffnek. A mostaninak Tosh volt a neve.

Tosh idegesen járkált Felix jól felszerelt laboratóriumának egyik végétől a másikig. Gazdája halála óta vigasztalhatatlan volt. Kinti, elkerített kifutójában megállás nélkül csaholt, és masszív testét a kerítésnek verdesve próbált szabadulni. Ha csak meglátta Perfidia-t vagy Rowdyt, azonnal dührohamot kapott.

Perfidia, attól tartva, hogy a gyásztól eszét vesztett házikedvenc egyszer kiszabadul, és ostrom alá veszi őket a házban,

utasította Rowdyt, hogy költöztesse át az ebet Felix laborjába. A sofőr fölszerelkezett egy rúdra erősített befogóhurokkal. Tosh kettétörte a rudat, Rowdy pedig szerencsésnek mondhatta magát, hogy egy elveszett fél nadrágszárral megúsza a kalandot. Egy szolgálatkész állatorvos által kilőtt nyugtatólövedék kellett hozzá, hogy a bestiát ideig-óráig kezelhető állapotba hozzák. (Rowdy amellet kardoskodott, hogy ott helyben nyuvasszák ki a döggöt, Perfidia azonban ellenezte, mondván, hogy túlon túl gyanús lenne, és legalább a temetés végét meg kell várniuk vele.)

A laborban terjengő ismerős szagok a jelek szerint némiképp lecsillapították az állatot, ami abbahagyta a dühöngést, és azóta csak nyüszítve járkált fel s alá a helyiségben, karmai ütemesen kopogtak a linóleumon.

Tosh nyakában különös nyakörv lógott, amelyet rasztás tincsei szinte teljesen elrejtettek szem elől. Úgy nézett ki, mintha fényesre csiszolt, vastkos fém rombuszokból fűzték volna össze, kivéve egyetlen láncszemét, egy átlátszó, ovális kristályt, amit dróttal erősítettek a szomszédos elemekhez.

Egy kacsatokkal teleszórt munkaasztalon a digitális óra 11:59-ről 12:00-ra váltott.

Tosh hirtelen megmerevedett, mintha áram járta volna át a testét, és elterült a padlón.

Az állat körvonalai fokozatosan elmosódtak. Mintha a kutya testét egy látha-

SZÓRAKOZÁS EXTRA MÉRETBEN

tatlan sütőbe helyezték volna, amelyben a túlhevített levegő hatására szétmállott, eldeformálódott, és a bozontos komondor helyén alakot öltött egy...

...vékony testalkatú, vörös hajú, szeplős férfi, aki Tosh nyakörvét leszámítva anyaszült meztelen volt.

A férfi kinyitotta ártatlan, kék szemét. Kezével tapogatózva megtalálta a nyakörvet, ami lazán lógott a nyakában.

– Húha! Sikerült! Működik! – A férfi kijózanodott. – Szegény Tosh! – Megpaskolta a saját fejét. – Ne haragudj, pajtás! Hamarosan újra a régi lesz.

Az arcára gyűrött kifejezés ült ki, mint ha helyükre rendeződnének az emlékei. Ez még inkább kijózanította.

– Mit is beszélek? Szegény Tosh? Szegény én! Ezek... ezek meggyilkoltak! A saját hites feleségem! Persze számítottam rá, de eszembe sem jutott volna, hogy ilyen hamar bekövetkezik. Azt hittem, kell még nekik egy kis idő, hogy rávegyék magukat. Pedig igazán sejthettem volna. Galina ezelőtt sohasem hozott nekem ebédet. Igaz, csak egy mogyoróvajás-banános szendvics volt, mégis annyira meglepődtem, hogy észre sem vettem, amikor az a nyomorult Stagers belépett mögöttem...

A férfi elhallgatott, és talpra evickélt.

– Huh, nem szabad elfelejtenem, hogy Tosh már nincs itt velem... vagy legalábbis nem abban az értelemben, igaz, pajtás? Úgy hozzászoktam már, hogy beszélgetek vele...

Leakasztott egy overallt a fogasról, magára öltötte, és fölvetett egy vegyszerfoltos tornacipőt.

– Szerinted sem biztonságos itt maradnunk, ugye, Tosh? De néhány dolgot még akkor is el kell intézнем anélkül, hogy megzavarnának. Hol is lehetne... Hát persze! Átmegegyek Priscilla Jane-hez!

Fölvette egy telefon kagylóját, és tárcsázni kezdett.

– Halló? Priscilla Jane? Itt Felix. Milyen Felix? A főnököd, Felix Wren. Ismersz más Felixet is? Nem olyan gyakori név. Halló? Priscilla Jane, ott vagy még? – Felix lerakta a telefont. – Különös. Megszakadt a vonal. Na mindegy, talán gyorsabb is, ha átmegegyek hozzá, mint ha hívogatom.

Egy műanyag tárolóból kivett egy marék különböző méretű nyakláncot és karkötőt, amelyek minden más tekintetben ugyanolyanok voltak, mint a nyakában lógó lánc, és elhelyezte őket az overallja zsebeiben. Aztán a hóna alá csapott egy laptopot, és a labor ajtaja felé indult.

Ekkor megütötte a fülét egy autó zúgása, amint a kúria kocsibehajtóján közeledik.

– Ajjaj!

Felix futásnak eredt, hátha sikerül elkerülnie a háza új lakóit, még mielőtt észrevennék.

De elkésett.

Amikor az autó leparkolt a labor bejáratával szemben, Felix még mindig az ajtóban állt. Hitszegő felesége és a sofőr kiszállt, de ➡

Fizessen elő a Galaktika XL-re, és minden hónapban kétszer ennyit olvashat a fantasztikum legjavából!

GALAKTIKA
XL

annyira elmerültek a beszélgetésben, hogy először oda sem néztek.

– És hadd szenvedjen az a kutya! Egyszerre csak az egyik mancsát lódd át, Rowdy!

– Ha-ha, Perfidia, ezt már szeretem!

Felix szeme előtt vérvörös foltok táncoltak. Még mielőtt észbe kaphatott volna, már ki is csúszott a száján:

– Nem elég, hogy engem megöltetek, most még szegény Tosht is megkínoznátok?

Perfidia és Rowdy földbe gyökerezett lábbal torpant meg a gyepen. Tekintetük a dinsztelt hagyma állagát öltötte magára. Perfidia megtántorodott, és megkapaszkodott a sofőrben. Rowdy arcából minden szín kiszökött.

– Jézus segít! Dejsz' ez egy jelenés!

Felix elmosolyodott. Az ittléte ezerszer nagyobb csoda volt holmi kísértetnél.

Ahogy a kővé dermedt páros felé tartott a gyepen át, ellenállhatatlan készte-tést érzett, hogy rájuk ijesszen egy halk „Húú!”-val.

A feleségét ez kimozdította bénultságából.

– A szellemek nem cipelnek számítógépeket, Rowdy! Nem tudom, ki ez, de meg kell állítanunk!

– Máris, bébi!

Rowdy lassan, de eltökélten elindult Felix felé.

Amaz vetközni kezdett. Örültnek ható viselkedését látva Rowdy megtorpant, de kisvártatva folytatta az óvatos közeledést.

Felix felhajtotta a laptop képernyőjét, és megnyitott egy ablakot. A számítógépből eredő egyik kábelt a nyakában lógó lánc kis csatlakozójába dugta.

– Mit gondolsz, hatvan másodperc elég lesz, Tosh? – kérdezte a levegőtől.

– Három másodperced se lesz, haver! – mordult rá Rowdy.

– C-c-c – csóválta a fejét Felix. – Ezt a tudatlanságot!

Aztán megnyomta az Entert.

A valóságértlen alakváltás, ami Toshból korábban Felixet csinált, most visszafelé is lezajlott.

A vicsorgó, habzó szájú, bosszúszomjas kutya felpattant, megrázta a fejét, hogy megszabaduljon az adatátviteli kábeltől, aztán a bénult Rowdyra meredt. A férfi hátrálni kezdett. Perfidia felsikkantott, és futásnak eredt a ház felé. Rowdy sarkon fordult, és már iszkolt is volna utána.

Tosh néhány méteren belül utolérte. Egyetlen hatalmas szökkenéssel a földre teperte a sofőrt. Rowdy feje egy beton kertidísz békán koppant, és a fickó fekeve maradt. Tosh az öntudatlan sofőr torkának ugrott...

Felix szájában egy egyenruha darabkája maradt.

– Pfuj!

Lemászott a még lélegző sofőrről, és magához vette a ruháit meg a számítógépet. A feleségének – „Hogy is szólította Stagers? Perfidia? Milyen furcsa fordulatot vett minden!” – nyomát sem látta. Minden bizonnyal épp a rendőrséget vagy a sintért hívja telefonon. A legjobb lesz mielőbb távozni.

Felix kiköpött egy inggombot, ami a nyelve alá szorult, és útnak indult Priscilla Jane otthona felé.

2.

Priscilla Jane Farmer letette a telefont, és sírva fakadt.

Ördög vigye ezt a beteg lelkű telefonbetyárt! Tökéletesen utánozta Felix hangját, és még a vicces hanglejtését is eltalálta! És pont akkor kellett felhívnia, amikor már éppen gratulált volna magának, hogy sike-

resen kisértette magát. Most kezdheti elölről a szipogást, a forró könnyek felitatását, kivörösödött szeme ápolását. És mindezt papír zsebkendő nélkül, mivel már az összeset elhasználta, és aligha van olyan állapotban, hogy kimenjen a boltba egy újabb dobozért. Kénytelen lesz beérni azokkal az átkozott, durva felületű papírtörölkökkel és átázott vécepapírgombócokkal!

Most, hogy már mindent és mindenkét elátkozott magában, Priscilla Jane úgy érezte, jogában áll magát Felix Wrent is elküldeni melegebb éghajlatra.

– Egyébként is, hogy képzeled, hogy csak úgy meghal? – bögte a lány. – Micsoda hülyeség! Megszúrja magát egy régi, szennyezett tűvel? Ide a rozsdás bököt, hogy a feleségének köze volt hozzá! Az a lotyó! Könyörögtem Felixnek, hogy ne vegye el. Már az elején láttam, hogy csak a pénzére hajt. De hallgatott rám? Hallgatott egy fenét! Persze titkárnőnek meg személyi asszisztensnek jó voltam! Ki segített neki a semmiből felépíteni a cégét? Na ugye! De ha szívügyekről volt szó, figyelt is ő arra, amit mondtam? Dehogyan figyelt! Pedig én... én... én olyan boldoggá tehettem volna!

Priscilla Jane megfogta a széke kerekét, és addig forgott vele, amíg a konyhaajtó felé nem nézett. Könnyeitől félig vakon hajtani kezdte magát előre. Menet közben ügyetlenül nekiütközött az asztalnak, és leverte egy vázát, ami ripityára tört.

– A fene vigye el! A fene vigye el!

Épp kivett három-négy törölközőt a szekrényből, amikor valaki megnyomta a csengőt.

Priscilla Jane a bejárathoz gurult, és ingerülten kiszólt:

– Ki az?

– Én vagyok, Pézsé, Felix! Engedj be!

Priscilla Jane-be egyszerre hasított a sajnó szomorúság és a páni félelem. Te jó ég, az az örült telefonbetyár itt van az ajtó előtt! Honnan deríthette ki, hol lakik? Mit akarhat? Biztosan eszelős, ha képes egy halott bőrébe bújni...

– Ööö, persze... Persze, F-Felix. Egy pillanatot. Fel kell öltöznöm.

– Priscilla Jane, jól vagy? Fura a hangod. Figyelj, egy kicsit sietek. Lennél szíves igyekezni?

A lány már a kezében tartotta a telefont, és a 911-et tárcsázta. „Még hogy az én hangom fura?”

– Persze, igyekszem.

Az ajtó túloldaláról érkező férfihang sérített színezetet öltött.

– Priscilla Jane, valami azt súgja, hogy nem hiszel nekem. Kérlek, bármit is csinálj, ne hívd a rendőrséget. Azonnal értesíteni fogják a hollétemről a feleségemet, aki még mindig meg akar ölni.

A diszpécser fölvette a telefont.

– Halló? Halló? Segítségre van szüksége?

– Ööö, nem, köszönöm, minden rendben – mondta Priscilla Jane. – Elnézést, a macskám véletlenül tárcsázta ezt a számot. Szép napot!

Visszament a bejárati ajtóhoz, és beakasztotta a biztonsági láncot.

– Hogy érted, hogy „meg akar ölni”? – kérdezte.

– Úgy, ahogy mondom – érkezett a felelet a volt munkaadója hangján. – Pontosabban egyszer meg is öltek azzal a Stagers nevű pasassal, csak már elmúlt. Visszatértem, én vagyok az, a hús-vér Felix. Pontosabban nem egészen ugyanaz a hús és vér...

– Visszatértél – horkantott Priscilla Jane.

– Ugyanaz vagy, de mégsem. Ja, persze...

Az ál-Felix elvesztette a türelmét.

– Priscilla Jane, nincs időm tovább játszani. Be kell jönnöm.